

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud

v Praze

Česká republika
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Martina Zelenky a soudců JUDr. Jiřího Lněničky a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 11. prosince 2012 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], a městského státního zástupce v Praze proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. října 2012 č. j. 4 T 6/2012-755 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. ř. se z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody ohledně poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení].

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] se při nezměněném výroku o vině odsuzuje podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu a nemajetkovou újmu ve výši 554.212 Kč a poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu a nemajetkovou újmu ve výši 482.240 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškození [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] se zbytkem nároku na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních,

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2012 sp. zn. 4 T 6/2012 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným ad 1. zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) tr. zákoníku, ad 2. přečinem neoprávněného užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku, a ad 3. zvláště závažným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3, písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný uznán povinným nahradit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu a nemajetkovou újmu ve výši 1.316.212 Kč, poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu a nemajetkovou újmu ve výši 1.282.240 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] se zbytkem nároku na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození [jméno] [příjmení], [datum narození] a [jméno] [příjmení], [datum narození] oba bytem [adresa], zastoupení [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], se svým nárokem na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění městského soudu se měl obžalovaný [jméno] [příjmení] dopustit uvedených trestných činů tím, že ad 1. v přesně nezjištěné době dne 1. 2. 2012 po 10:15 hod. zaparkoval svoje vozidlo ve vedlejší ulici, přišel k bydlišti poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození] v Praze 5, ul. [ulice a číslo], požádal ho o rozmluvu v garáži domu, kde ho krátce nato po slovní rozepru fyzicky napadl úderem pěsti a za pomoci blíže nezjištěného předmětu ho po dobu několika minut opakovaně tloukl do hlavy a dalších částí těla a v útoku pokračoval, přestože se poškozený snažil plazením uniknout do prostor domu, a způsobil mu 20 tržnězhmožděných ran na hlavě, z toho 10 ran v obličejové části a 10 ran ve vlasaté části hlavy, oděrku na hlavě, krevní výron a trhliny sliznice dolního rtu vlevo, podkožní krevní výron splývající na levé části obličeje od pravé jařmové krajiny až před pravý ušní boltec, podkožní krevní výron na nose, vpáčenou zlomeninu 5. žebra vpravo ve střední klíčkové čáře s krevním výronem v mezižeberní svalovině, podkožní krevní výron a tržnou ránu na hřbetě levé ruky a podkožní krevní výron na levém bérce, čímž mu způsobil mučivé útrapy, ad 2. poté ho nechal v předsíni krvácet a následně ho odvedl zpět do prostoru garáže, kde ho stále krvácejícího naložil do zavazadlového prostoru vozidla Nissan Infiniti, [registrační značka], a v okamžiku kdy již poškozený zemřel vykrvácením při nadměrných krevních ztrátách z mnohočetných hlubokých otevřených tržných ran kůže hlavy nebo v konečné fázi vykrvácení přiložil poškozenému na krk plastovou spojovací pásku, kterou měl u sebe a velmi pevně ji zatáhl, a poškozenému odcizil mobilní telefon zn. HTC A9191 Desire HD se SIM kartou s telefonním číslem [tel. číslo], který si ponechal a následně použil k vydírání poškozené [jméno] [příjmení], ad 2. dne 1. 2. 2012 v 11:45 hod. v Praze 5, ul. [ulice a číslo] po usmrcení [jméno] [příjmení], v úmyslu použít vozidlo k převozu těla poškozeného se neoprávněně zmocnil v garáži motorového vozidla poškozeného [příjmení] [jméno], [registrační značka], v jehož zavazadlovém prostoru odvezl jeho mrtvolu až do ulice Petráčkova v Praze 5, kde jej zaparkoval na parkovišti před domem č. 2524 a zde vozidlo i s tělem zemřelého zanechal do doby než bylo dne 4. 2. 2012 ve 14:00 hod. nalezeno, a ad 3. v úmyslu získat prostřednictvím výhrůžek finanční prostředky dne 1. 2. 2012 ve 13:03 hod, krátce po usmrcení [jméno] [příjmení], z přesně nezjištěného místa v Praze z mobilního telefonu poškozeného HTC A9191 Desire HD číslo [tel. číslo] zaslal jeho manželce [jméno] [příjmení], [datum narození], krátkou textovou zprávu, ve které jí sdělil, že má jejího muže, který je raněný, ale živý a pokud ho chce ještě vidět, musí zaplatit 10 milionů korun, avšak nesmí kontaktovat policii, protože pokud by tak učinila, svého muže již neuvidí a přijde na řadu její syn, dále opakovaně dne 3. 2. 2012 požadoval po [jméno] [příjmení] pomocí textové zprávy zasláné na její mobilní telefon 10 milionů Kč s tím, že jí sdělí, kde se manžel nachází a kde je jeho auto a pod

pohružkou, že by se jejímu manželovi, popřípadě jejímu synovi mohlo něco stát, pokud peníze nedostane, je měla dle jeho instrukcí předat v igelitové tašce s nápisem Ikea do odpadkového koše v Berouně, kde si však peníze nevyzvedl a následně stejným způsobem ji kontaktoval dne 6. 2. 2012 a požadoval pod pohružkou újmy jejímu synovi předání stejné částky, dne 7. 2. 2012 požadoval složení částky v modrém pytli u dálnice na 0,5 km ve směru na Prahu, si je opět nevyzvedl a dále poslal podobnou textovou zprávu dne 9. 2. 2012, ve které požadoval předání stejné částky, stejným způsobem a na stejném místě, ale opět si peníze nevyzvedl, po opakované vzájemné e-mailové komunikaci s poškozenou [jméno] [příjmení] se dostavil dne 12. 2. 2012 ve 22:15 hod. na 0,5 km dálnice D5 ve směru od Prahy na Plzeň, vzal modrý pytel o kterém se domníval, že je v něm částka 10 milionů Kč a krátce po převzetí pytle byl zadržen orgány policie.

Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] a městský státní zástupce v [obec].

Obžalovaný směřoval odvolání do výroku o vině pod bodem 1., do výroku o trestu a do výroku o náhradě škody. Nesouhlas vyslovil s tím, že skutek ad 1. byl v napadeném rozsudku posouzen též podle odst. 3 písm. i) tr. zákoníku. Na útok proti poškozenému se nechystal, při jednání s ním nezvládl své emoce a bezhlavě použil násilí tak, že došlo ke smrti poškozeného. Obžalovaný byl v tíživé finanční a psychické situaci, a když se mu poškozený vysmál do očí a ponižoval jej, neovládl své chování a dopustil se násilí, jehož následky nelze odpustit. Jednoznačně ale nebylo prokázáno, že napadený skonal v mučivých útrapách. I když znalec připustil, že tomu tak mohlo být, jde o pouhou možnost, nikoliv však jistotu. Pouhá domněnka, pouhé podezření nemohou postačit k tak závažnému závěru, který má za následek zvýšenou právní kvalifikaci s podstatně zvýšeným trestem. Obžalovaný je přesvědčen, že jeho jednání lze kvalifikovat pouze podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, čemuž by měla odpovídat i výměra uloženého trestu. Trest uložený městským soudem se jeví trestem příliš tvrdým, exemplární odplatou. Pokud jde o náhradu škody, bude problematické ji zaplatit, obžalovaný si je vědom, že musí nahradit náklady pohřebního a úklidu, nicméně další poškozenými vyčíslenou škodu považuje za nedostatečně doloženou. Závěrem obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhl, aby rozsudek byl v napadených částech zrušen, a aby poté byl uznán vinným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, aby mu byl uložen trest při spodní hranici zákonné trestní sazby tohoto zločinu a aby v adhezním řízení bylo rozhodnuto jen o prokázaných nárocích.

Městský státní zástupce směřoval opravný prostředek podaný v neprospěch obžalovaného do výroku o vině pod bodem 1. a do výroku o trestu. Namítl, že nalézací soud nesprávně, ve prospěch obžalovaného, rozhodl, že skutek nebyl spáchán po předchozím uvážení a v úmyslu získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin. Základní otázkou je, zda obžalovaný přišel za poškozeným již s úmyslem ho usmrtit a využít k následnému prospěchu, či zda šlo o momentální a zkratkovité jednání, a teprve po smrti poškozeného o snahu využít tuto smrt a obohatit se. V tomto směru nelze přeceňovat doznání obžalovaného, jež nalézací soud konec konců nevyhodnotil ani jako polehčující okolnost. Obžalovaný po zadržení zjevně vypovídal tak, aby svůj podíl na trestné činnosti co nejvíc zmínil a postavil se jako oběť tíživé finanční situace a nevyprovokovaného útoku poškozeného. Jeho výpověď je přitom v rozporu s podrobným časovým snímkem ze dne 1. 12. 2012 i s pořízenými důkazy, přičemž je zřejmá i snaha postupné výpovědi přizpůsobit vývoji důkazní situace. Prvním rozporem je způsob a doba příchodu obžalovaného k domu poškozeného. Vyvráceno bylo jeho tvrzení, že před bydlištěm poškozeného nezaparkoval z důvodu, že tam nebylo místo k parkování. Otázkou však zůstává, kde vlastně obžalovaný svoje auto zanechal. Jediná možnost příjezdu je přes křižovatku ulic U Malvazinky, U Sanopzu a U Klavírky. Tam byl zachycen průjezd vozidla Mitsubishi v čase 09. 23.30 hodin, o němž však obžalovaný uvedl, že není jeho. Podle jeho družky obžalovaný přitom odjížděl z domu až po desáté hodině. Není-li tedy prokázáno, že obžalovaný k domu poškozeného přijel svým autem, pak je otázka, kde jej zanechal a zda to nebylo v místě, kde posléze odstavil vozidlo poškozeného s jeho tělem. Obžalovaný dále uvedl, že k napadení poškozeného došlo prakticky okamžitě poté, co za poškozeným přišel do místa bydliště. Záznamy z mobilního telefonu však svědčí o tom, že i tato

informace je lživá. V 10.54 hod. prozváněl poškozený ze svého mobilního telefonu číslo, u nějž je uvedeno jméno [jméno] [příjmení]. Poškozený však neměl žádný důvod toto činit. Tento údaj s ohledem na rozdílný formát uloženého čísla nelze interpretovat jiným způsobem, než že obžalovaný sdělil při hovoru své číslo, poškozený si ho vložil do svého telefonu, prozvonil obžalovaného, aby zkontroloval číslo, a poté si k číslu přiřadil jméno. Lze mít proto za prokázané, že obžalovaný byl s poškozeným, aniž by se počítal předchozí čas, od 10.54 do 11.19 hodin, kdy došlo k ukončení hovoru mezi poškozeným a [jméno] [příjmení]. Touto časovou souvislostí se nalézací soud vůbec nezabýval a pominul ji. Státní zástupce vyslovil nesouhlas i s úvahami městského soudu stran vražedné zbraně. V tomto ohledu je třeba vidět, že pokud by soud zrekapituloval všechny důkazy, musel by dospět k jinému závěru, než že se s obhajobou obžalovaného nelze vypořádat, resp. ji vyvrátit. Předně nebylo nikdy nalezeno kladivo zmiňované obžalovaným, přičemž tento nástroj by v řece okamžitě klesl ke dnu a zůstal by na tomto místě. Svědkyně [jméno] [příjmení] kategoricky popřela, že by jakékoliv kladivo v garáži chybělo. Z pořízené fotodokumentace přitom vyplývá, že všechno nářadí bylo logicky a systematicky uspořádáno. Úvaha soudu znevěrohodňující svědkyni v tomto bodě je pouze spekulativní. Svědkyně [jméno] [příjmení] rovněž popřela, že by se v garáži nacházel kus vodovodní trubky. Samotný nálezn trubky a nenalezení kladiva by nemusely samy o sobě znamenat, že trubka je vražedný nástroj. Znalci z odvětví soudního lékařství však zajištěnou trubku označili jako předmět, kterým mohl být skutek spáchán, když zároveň vyloučili, že by útok mohl být veden obdélníkovým, čtvercovým či kuželovým kladívkem či jeho zužující se částí. [příjmení] tak podle znalců typově odpovídá způsobeným poraněním. Možnost použití kladiva označili znalci za málo pravděpodobnou. I teoretický způsob provedení útoku, kdy by pachatel držel kladivo za hlavu a tloukl rukojetí, je s pravděpodobností hraničící s jistotou vyloučený. Na zajištěné vodovodní trubce byly nalezeny i čtyři nepigmentové vlasy a textilní vlákna. Červené a šedé vlákno přitom vykazují z hlediska druhu a morfologie shodu s vlákny z deky zajištěné ve vozidle poškozeného [příjmení] [jméno]. Spekulativní je i závěr nalézacího soudu, že vzhledem k délce trubky lze vyloučit, že by ji obžalovaný obě cesty nesl pod bundou. O pohybu obžalovaného po odstavení vozidla poškozeného, kromě jeho měněné a účelové výpovědi, totiž není žádný důkaz. Skutečnosti ohledně nalezené trubky dovolují učinit jednoznačný závěr, že si ji obžalovaný přinesl s sebou na místo činu, a že tak jednal po předchozím uvážení. Nalézací soud dále stran majetkového prospěchu pomíjí, že obžalovaný odcizil poškozenému minimálně mobilní telefon, který následně použil k vydírání [jméno] [příjmení]. Přitom otázka majetkového prospěchu je úzce spjata s otázkou, zda obžalovaný měl již od počátku záměr využít smrti poškozeného k následujícímu vydírání. Nalézací soud se v této souvislosti opírá o závěry znalce psychologa, jemuž však podle státního zástupce nepřísluší hodnocení důkazů a řešení právních otázek. Navíc znalec sám připouští, že pokud by byla objasněna otázka přinesení zbraně na místo činu jiným způsobem, než uzavřel městský soud, tak by potom jeho závěry mohly být odlišné než ty, které prezentoval u hlavního líčení. Znalec sám totiž nečiní závěr o možném afektu jako absolutní. Chování obžalovaného je třeba posoudit i z hlediska časového snímku, kdy obžalovaný byl nejméně 25 minut v přítomnosti poškozeného od útoku. Ač mohl odcizit cokoliv v domě, nepokusil se o to, takže musel být veden jiným záměrem než získání momentálního prospěchu z okradení poškozeného, čímž bylo vydírání jeho manželky. O tom svědčí i následující kroky obžalovaného, kdy v 11.45 hod. odjíždí z garáže poškozeného, ve 12.16 hod. spouští aplikaci mobilního telefonu poškozeného poblíž místa, kde odstavil vozidlo s jeho tělem, a ve 12.45 hod. ukládá do mobilního telefonu část SMS zprávy pro manželku poškozeného. Je tedy zřejmé, že obžalovaný jednal plánovitě od samého počátku, co navštívil poškozeného s vědomím, že potřebuje vyřešit svou nedobrou finanční situaci. Státní zástupce má dále za to, že nalézací soud byl mimořádně shovívavý při výměře úhrnného trestu. Nedostatečně v tomto směru vyhodnotil, co obžalovaný provedl, jaké následky způsobil a jaký je jeho postoj k těmto následkům. Oproti argumentaci nalézacího soudu se nicméně státní zástupce domnívá, že není dána přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. c) tr. zákoníku. Na druhou stranu jsou splněny podmínky § 54 odst. 2 tr. zákoníku, kdy závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká a

způsob provedení činu hraničí se znakem zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení. Přiměřeným trestem pro takto závažné protiprávní jednání by mělo být uložení úhrnného trestu v polovině až horní polovině podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku zvýšené zákonné trestní sazby. Závěrem státní zástupce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině pod bodem 1. a ve výroku o vině (správně mělo být asi uvedeno ve výroku o trestu) a aby sám rozhodl ve shora uvedených intencích.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal v napadeném rozsudku podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků o vině pod bodem 1., o trestu a o náhradě škody, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, přihlédl přitom i k vadám, které nebyly odvolateli vytkány, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje takové procesní vady, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Městský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když důsledně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu vycházel. Lze ostatně konstatovat, že regulérnost procesu ani rozsah provedeného dokazování nebyly oběma odvolateli nijak zpochybňovány.

Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě nichž k těmto závěrům dospěl, městský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 tr. ř., stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, podrobně zde uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých provedených důkazů a v dostatečné míře se vypořádal i s obhajobou obžalovaného ale i s argumentací státního zástupce uplatněnými v odvolání. Vrchní soud v Praze se se závěry Městského soudu v Praze plně ztotožňuje a na tyto závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku bezesbytku odkazuje.

V posuzované věci zůstává nesporným a nezpochybnitelným, že pachatelem trestného činu ad 1. byl obžalovaný [jméno] [příjmení]. S odkazem na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, v níž se krajský soud touto otázkou podrobně zabýval, považuje vrchní soud za potřebné poukázat vedle dalších důkazů zejm. na doznání obžalovaného, když psychiatrická expertiza současně vylučuje, že by tento byl tempore criminis nepřičetný. Náležitým způsobem byly v projednávané věci též objasněny podstatné okolnosti mající vliv na posouzení povahy a závažnosti činu ad 1. a umožňující stanovení následku.

K odvolacím námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] Vrchní soud v Praze poznamenává, že spáchání trestného činu vraždy bylo v napadeném rozsudku správně jak skutkově vyjádřeno tak i právně posouzeno také podle odst. 3 písm. i) tr. zákoníku, a to jako zvlášť surový i trýznivý způsob, tj. oběma zákonem předpokládanými formami. V tomto směru je naprosto irrelevantní, že se obžalovaný na útok proti poškozenému nechystal, při jednání s ním nezvládl své emoce a bezhlavě použil násilí, i to, že byl v tíživé finanční a psychické situaci.

Zvlášť surový způsob je s ohledem na použitý nástroj dán počtem zasazených ran, který výrazně převyšuje běžný způsob takového úmyslného usmrcení a který svědčí o extrémně vysoké míře brutality a celkové intenzity. Obžalovaný navíc poškozenému rány zasazoval po dobu několika

minut a ve svém jednání v podobě ubíjení pokračoval přesto, že se obrany neschopný poškozený před ním snažil odplazit do prostor svého domu. V této souvislosti nelze přehlédnout fakt, že pro svoji jistotu obžalovaný poškozenému poté ještě přiložil na krk plastovou spojovací pásku, kterou měl u sebe, a kterou velmi pevně zatáhl, čímž po subjektivní stránce fakticky použil k usmrcení více mechanismů.

Trýznivý způsob usmrcení vyplývá ze závěrů znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, z něhož se jednoznačně podává, že v případě, že by opakované násilí na hlavu poškozeného nevedlo hned po prvních úderech k bezvědomí, bylo by možné hodnotit následky útoku jako mučivé útrapy. Skutečnost, že poškozený do bezvědomí neupadl, vyplývá jak z výpovědi obžalovaného a provedené rekonstrukce, tak i ze zajištěných zejm. krevních stop. Na jejich základě je nájisto postaveno, že poškozený ještě i při posledních úderech byl při vědomí, o čemž svědčí jeho poloha na kolenou se zapřenýma rukama o podlahu. Za mučivé útrapy (§ 122 odst. 2 písm. h) tr. zákoníku) se považují mimořádné, vystupňované nebo prodlužované bolesti tělesné nebo duševní, které jsou na hranici snesitelnosti, byť i jen kratší dobu trvající, což je právě projednávaný případ.

Prisvědčit nelze ani odvolacím námitkám státního zástupce. Úvodem je třeba připomenout, že v trestním řízení platí jako jedna ze základních zásad zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného). Tuto zásadu však státní zástupce při své argumentaci v odvolání nerespektuje, když pro své úvahy tam uvedené jednak nenabízí důkazně podložená řešení, jednak v některé svých vývodech zjevně pomíjí logiku věci.

S městským státním zástupcem lze souhlasit v tom, že základní otázkou odpovídajícího právního posouzení je to, zda obžalovaný přišel za poškozeným již s úmyslem ho usmrtit a využít k následnému prospěchu, či zda šlo o momentální a zkratkovité jednání, a teprve po smrti poškozeného o snahu obžalovaného využít tuto smrt a obohatit se.

I když odvolací soud nepřeceňuje výpovědi obžalovaného, je třeba předně vidět, že i podle znaleckého posudku z oboru psychologie je velmi pravděpodobné, že stíhané jednání obžalovaného bylo dílem podmíněno situačně (smrtící útok tupým předmětem) a dílem bylo připravované, programované (únos a vymáhání výkupného). Program v tomto případě přitom mohl mít podle znalce povahu pouze záměru, nikoliv detailního plánu. Tento závěr psychologa nebyl v průběhu dokazování ničím zpochybněn.

K jednotlivým argumentům státního zástupce je třeba uvést, že jeho názor, že bylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že před bydlíštěm poškozeného nezaparkoval z důvodu, že tam nebylo místo k parkování, není přiléhavý. Obžalovaný ve své výpovědi ze dne 13. 2. 2012 popsal, že auto Mitsubishi měl zaparkováno mezi domy č.p. 6 a 8 v ulici Nad Santoškou v křižovatce s ulicí U Malvazinky (proto je možno připustit i údaj, „ve vedlejší ulici“ z výroku napadeného rozsudku), ve své výpovědi ze dne 15. 5. 2012 a při rekonstrukci dne 20. 2. 2012 vysvětlil, že auto zaparkoval na tomto místě nad domem Brávkových proto, že neviděl volné místo a všude byly vjezdy do vrat k domům. O tom, že tam nebylo volné místo, se nebyl přesvědčit, je prostě takový, že když vidí volné místo, tak zaparkuje. Porovná-li se toto tvrzení obžalovaného se samotným DVD záznamem jeho výpovědi ze dne 13. 2. 2012 v čase 58.50 min., pak na jeho vysvětlení není nic nelogického a rozporného. V ulici Nad Santoškou od místa křižovatky s ulicí U Malvazinky směrem do ulice Na Václavce je jednak značka přechod pro chodce, jednak byla při kraji vozovky vrstva sněhu, takže místo, kde je samotná zebra není příliš dobře rozeznat, jednak zde skutečně po pravé straně následuje po sobě minimálně dvakrát vjezd na parcelu přilehlých domů, takže pokud by tam někde stálo jedno či dvě auta (což ostatně při rekonstrukci obžalovaný zmiňuje), není místo, kam obžalovaný Mitsubishi zaparkoval, nijak nelogické a nepochopitelné. Pokud jde o předchozí průjezd obžalovaného vozidlem Mitsubishi přes křižovatku ulic U Malvazinky, U Sanopzu a U Klavírky, ze zajištěného kamerového systému a komentáři k němu vyplývá, že nebyl vyloučen časový posun záznamu o jednu hodinu, což by znamenalo, že jednalo-li se skutečně o auto obžalovaného, což je i přes jeho protest velmi pravděpodobné, projížděl by zde krátce před půl

jedenáctou. Ničím nepodložené úvahy státního zástupce stran této problematiky vyústující ve spekulativní závěr, že obžalovaný mohl zaparkovat vozidlo Mitsubishi v místě, kde posléze odstavil vozidlo poškozeného s jeho tělem, nepostačují k tomu, aby bylo možno obhajobu obžalovaného v tomto směru vyvrátit, zejm. není-li žádným důkazem prokázán opak.

Dále v odvolacích námitkách státního zástupce není pravdou, že obžalovaný uvedl, že k napadení poškozeného došlo prakticky okamžitě poté, co za poškozeným přišel do místa bydliště. Ve všech svých výpovědích obžalovaný popisuje, že po zazvonění nejprve čekal, až poškozený sejde dolů, pak že se ptal na jeho manželku, pak mu začal vysvětlovat, o co ho či ji chtěl požádat, pak v návaznosti na tuto žádost teprve poškozený říkal, co si to dovoluje, pak došlo k odstrčení obžalovaného poškozeným a pak teprve obžalovaný napadl poškozeného. Jak dlouho to vše trvalo, obžalovaný nikde nezmínil, takže to mohlo být, zejm. pokud jde o jejich rozhovor, relativně i delší dobu. V rámci jejich konverzace mohlo dojít i k uložení čísel mobilních telefonů obou aktérů setkání, což není za takové situace vůbec nic neobvyklého i telefonátu poškozeného se svědkem [příjmení]. Nemluvil-li o tom obžalovaný ve svých výpovědích, existuje jednoduché vysvětlení, že se jej na to nikdo neptal.

Stran vražedné zbraně státní zástupce přes výčet teoretických předpokladů výslovně konstatuje, že samotný nálezný trubky a nenalezení kladiva by samy o sobě nemusely znamenat, že trubka byla nástrojem použitým k usmrcení poškozeného. S tím nelze než souhlasit. V tomto směru je ale oproti dalším úvahám tohoto odvolatele třeba vidět, že také znalci soudní lékaři i zpracovatelé odborného vyjádření z oboru fyzikálně chemická expertiza neurčili individuální shodu nalezené trubky se zbraní použitou proti poškozenému. Namítá-li státní zástupce, že i teoretický způsob provedení útoku, kdy by pachatel držel kladivo za hlavu a tloukl rukojetí, je s pravděpodobností hraničící s jistotou vyloučený, pak vůbec nereflexuje vyjádření znalce u hlavního líčení, že dlouhou plochou kladiva, nebylo-li na jedné straně zúženo (klasická palice), ta zranění mohla vzniknout. Stran nářadí nacházejícího se v garáži si přitom skutečně nelze dělat iluze, že manželka poškozeného měla o všem přehled. Skutečnosti týkající se nalezené trubky proto na rozdíl od názoru státního zástupce nedovolují učinit spolehlivý závěr, že si tuto trubku resp. jakoukoliv jinou zbraň obžalovaný dopředu přinesl s sebou na místo činu, a že tak jednal po předchozím uvážení.

Fakt, že nalézací soud stran znaku majetkového prospěchu pomíjí, že obžalovaný odcizil poškozenému minimálně mobilní telefon, který následně použil k vydírání [jméno] [příjmení], je samozřejmě, byť ne v napadeném rozsudku explicitně, vyjádřen tím, že úmysl odcizit tento mobil obžalovaný pojal až po dokonání násilného útoku proti poškozenému. V takovém případě by se jednalo o přečin krádeže, jenž je však i díky následné roli tohoto telefonu fakticky konzumpován právní kvalifikací skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku. Navíc pro přečin krádeže nebylo proti obžalovanému zahájeno trestní stíhání, a je tak vůbec otázkou, zda odcizení tohoto telefonu by mohlo být odsouzeno jako samostatný trestný čin, nebyla-li tato skutková okolnost po celou dobu přípravného řízení od zahájení trestního stíhání až do podání obžaloby zahrnuta v popisu skutku ani právně zohledněna.

Znalecký posudek psychologický je jasný a srozumitelný ve všech jeho bodech. Znalec rozhodně nehodnotí důkazy ani neřeší právní otázky, ale vyjadřuje se k objasnění motivačních faktorů, subjektivních podmínek a příčin trestného jednání obžalovaného, což je jeho doména. Připouští-li navíc tento znalec, že pokud by byla objasněna otázka přinesení zbraně na místo činu jiným způsobem, než uzavřel městský soud, tak by potom jeho závěry mohly být odlišné než ty, které prezentoval u hlavního líčení, tak pouze teoreticky zmiňuje tu alternativu, jež však provedenými důkazy nebyla prokázána. Tento úsudek však hodnotu jeho posudku nesnižuje, ba právě naopak, neboť obecně platí, že je-li podání posudku závislé na určitém hodnocení důkazů, znalec musí svůj závěr v posudku vyslovit podmíněně, popř. alternativně, s ohledem na možné hodnocení opatřených důkazů orgánem činným v trestním řízení. Pokud by si tedy důkazy navzájem odporovaly a mohly by vést k různým skutkovým variantám, nesmí znalec zaujímat stanovisko k správnosti či pravdivosti určité skupiny důkazů nebo určité skutkové varianty, ale musí zpracovat

znalecký posudek s přihlédnutím k různým možnostem (variantám) z takové důkazní situace vyplývajícím.

Pravdou z odvolání zástupce zůstává, že je zřejmé, že obžalovaný plánovitě od samého počátku, co navštívil poškozeného, jednal s vědomím, že potřebuje vyřešit svou nedobrou finanční situaci. Do tohoto plánu však na základě stávající důkazní situace rozhodně nelze zahrnout napadení ani usmrcení poškozeného, nýbrž evidentní snahu obžalovaného o domluvu s manželkou poškozeného o práci v relaci jejich profesního zaměření. Svým způsobem promyšleně a uvážene v trestně právní rovině začal jednat až poté, co zjistil, že poškozený v důsledku jeho útoku už pravděpodobně nežije, kdy se nastalé situace snažil využít k získání majetkového prospěchu.

Na tomto místě je nutné poukázat na evidentní nelogičnosti v úvahách státního zástupce vyslovených v odvolání. Jak mohl obžalovaný dopředu vědět, že v domě bude poškozený sám? Kdyby obžalovaný přišel k domu poškozeného předem vyzbrojen trubkou či jinou zbraní, jednal by s ním vůbec poškozený? Kdyby si poškozený zbraně nevšímal a obžalovaný jej napadl zákeřně a ihned, proč by potom, když měl jednat v úmyslu získat majetkový prospěch, z otevřeného domu něco neodcizil a tělo poškozeného zde nezanechal? Jak, kdyby chtěl obžalovaný uvážene či s rozmyslem poškozeného usmrtit za účelem následného vydírání jeho manželky, mohl ve svém plánu spoléhat na to, že poškozeného ať již živého či mrtvého odveze jeho autem, a proč by nechal toto auto s jeho tělem stát na poměrně frekventovaném místě? Proč by v případě plánované vraždy obžalovaný ubil poškozeného minimálně dvaceti ranami? Proč by, kdyby útok skutečně vedl trubkou, obžalovaný označil místo, kde se jakási trubka našla, a současně by tvrdil, že poškozeného napadl kladivem? Vrchní soud v Praze zastává názor, že uznat obžalovaného [jméno] [příjmení] vinným úmyslným usmrcením poškozeného i po předchozím uvážení není možno jen na základě úvah státního zástupce, které nejsou podloženy konkrétními a hmatatelnými důkazy. I když teoreticky i tuto variantu nelze vyloučit, není možné opomenout, že minimálně za rovnocenných podmínek přichází v bodě 1. napadeného rozsudku do úvahy eventualita situačně podmíněného jednání obžalovaného, což při respektování shora uvedené zásady in dubio pro reo neumožňuje jiný závěr než ten, který učinil Městský soud v Praze. Lze proto uzavřít, že v bodě 1. výroku o vině dal nalézací soud správným skutkovým zjištěním i odpovídající výraz v použité právní kvalifikaci. Jen pro úplnost je třeba znovu připomenout, že správnost a zákonnost výroků o vině pod body 2. a 3. odvolací soud nepřezkoumával, neboť je žádná z procesních stran odvoláním nenapadla.

Náležitá péče byla věnována i objasnění duševního stavu obžalovaného [jméno] [příjmení], jenž měl tempore criminis ve vztahu k bodu 1. výroku napadeného rozsudku rozpoznávací schopnosti zachovány, ovládací jen mírně, nepodstatně, vlivem prostého afektu vzteku v kombinaci s jeho anomální strukturou osobnosti, sníženy.

Nepřiměřeně přísným shledal odvolací soud výrok o trestu. Především je třeba uvést, že zejména výměra trestu odnětí svobody je v dané věci odvislá od přezkoumávaného trestného činu, t. j. vraždy. Byl-li obžalovanému při absenci podmínek pro uložení výjimečného trestu uložen trest odnětí svobody na samé horní hranici základní trestní sazby, pak nalézací soud do svého rozhodnutí náležitě a vyváženě nepromítl, že obžalovaný spáchal tento nejzávažnější zločin v silném rozrušení, že napomáhal při objasňování své trestné činnosti, že vedl před spácháním trestného činu řádný život a že se jednalo o jeho první střet se zákonem, ale hlavně že šlo o trestný čin situačně podmíněný, teprve v důsledku kterého přistoupil obžalovaný k následnému programovému vydírání manželky oběti. I když jde o trest úhrnný, je třeba vidět, že trestní sazba § 140 odst. 3 tr. zákoníku jako taková nerozlišuje, zda je v základní skutkové podstatě tento zločin spáchán v prvním (méně závažnější kvalifikační okolnost) či druhém (závažnější kvalifikační okolnost) odstavci, což nutně musí nalézt svůj odraz při samotné výměře trestu v rámci této sazby. S přihlédnutím i k postoji obžalovaného k činu i k velmi příznivým možnostem jeho resocializace na jedné straně, nicméně na straně druhé k tomu, že obžalovaný spáchal více činů, z nichž zejména ten pod bodem 3. svědčí o jisté otrlosti, Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu,

a podle § 259 odst. 3 tr. ř. sám znovu rozhodl tak, že obžalovanému [jméno] [příjmení] uložil podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti let, který podle jeho názoru odpovídá všem zákonným hlediskům pro stanovení druhu trestu a jeho výměry. Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku obžalovaného pro výkon uloženého trestu zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť pro postup podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku neshledal žádné důvody.

K odvolacím námitkám státního zástupce, že nalézací soud byl při výměře úhrnného trestu mimořádně shovívavý, neboť v dané věci jsou splněny podmínky § 54 odst. 2 tr. zákoníku (závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká a způsob provedení činu hraničí se znakem zvláště zavrženíhodného způsobu provedení), Vrchní soud v Praze poznamenává, že u situačně podmíněné vraždy v afektu lze opravdu jen stěží dovodit velmi vysokou závažnost zvláště závažného zločinu předpokládanou zákonodárcem u výjimečného trestu, byť byl v případě tohoto zločinu naplněn i znak zvláště surového nebo trýznivého způsobu. Tento způsob je však zákonným znakem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby a jako takový je v projednávané věci dostatečně sankčně zohledněn v aplikaci odstavce 3 § 140 tr. zákoníku. Jiné okolnosti odůvodňující použití vyšší trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku nebyly prokázány, přičemž nastolit ze strany státního zástupce v této souvislosti obecnou poznámku o zvláště zavrženíhodném způsobu provedení je mimo mantinely skutkových zjištění i jejich právního posouzení. Pokud jde o druhou podmínku výjimečného trestu podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku, možnost nápravy obžalovaného [jméno] [příjmení] je podle příslušného znalce, jak již bylo výše uvedeno, velmi příznivá.

Napadený rozsudek byl částečně zrušen i z důvodu § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť rozhodnutí o uplatněném nároku poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] je v přezkoumávané části nesprávné.

Prvního pochybení se dopustil soud prvního stupně ve stanovení výše škody u poškozené [jméno] [příjmení] týkající se nákladů za úklid a nákladů spojených s pohřbem. Městský soud zde ve dvou položkách tyto náklady nesprávně vyčíslil, když jednak za nákup ozdobného obalu na urnu od firmy Tranquillitas Praha s.r.o. (paragon na č.l. 647 spisu) určil vyšší náhradu škody v částce 7.100 Kč, ačkoliv jde jen o částku 2.100 Kč, a ve druhém případě za dezinfekci garáže firmou S (listiny na č.l. 426 – 429) započítal částku 7.000 Kč dvakrát, ačkoliv služba byla poskytnuta jednou a celkově oceněna na částku 8.400 Kč se započtením právě sedmitisícové zálohy. Celková výše náhrady škody tak u úklidových prací nečinila 56.903 Kč, ale 49.903 Kč, a u nákladů pohřbu ne 19.309 Kč, ale 14.309 – Kč.

Druhé pochybení spatřuje odvolací soud ve stanovení výše náhrady nemajetkové újmy v penězích u poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Poškozená [jméno] [příjmení] se připojila k trestnímu řízení s částkou 3.500.000 Kč, poškozený [jméno] [příjmení] s částkou 2.500.000 Kč. Městský soud každému z nich přiznal vedle částky ve výši 240.000 Kč náhradu nemajetkové újmy ve výši 1.000.000 Kč s odůvodněním, že 1.) takto paralelně lze, s odkazem na judikaturu, ustanovení § 444 odst. 3 a ustanovení § 13, odst. 2, odst. 3 obč. zákoníku použít, neboť není vhodné poškozené s touto náhradou odkazovat na řízení ve věcech občanskoprávních a 2.) že oba poškození doložili prohlášení o vztazích v rodině, z nichž vyplývá, že spolu se zemřelým žili nejen ve vzájemné shodě, ale byli si i navzájem oporou v každodenním životě. Stran výše této náhrady uvedl, že trestným jednáním obžalovaného byla zásadně a nezvratně zasažena nejen osobnostní práva poškozených, ale došlo i k újmě majetkové. Postavení jejich manžela a otce v profesi, kterou vykonával, bylo dobré a zjevně i dobře honorované. Obžalovaný tím, že poškozeného [jméno] [příjmení] usmrtil, připravil jeho nejbližší i o jeho výdělek. Městský soud proto dospěl k závěru, že přiměřenou částkou na náhradu nemajetkové újmy v penězích každému z poškozených je částka 1.000.000 Kč.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací zastává ve shodě se soudem prvního stupně názor, že,, paušální“ částka 240.000 Kč stanovená občanským zákoníkem v § 444 odst. 3 není překážkou toho,

aby se poškozené osobě v tomto ustanovení uvedené dostalo ještě dalšího peněžitého zadostiučinění. Podle § 13 obč. zákoníku fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Souhlas lze vyslovit s nalézacím soudem i v tom, že trestným jednáním obžalovaného byla zásadně a nezvratně zasažena práva poškozených [jméno] a [jméno] [příjmení] na ochranu jejich osobnosti, když tito spolu se zemřelým žili nejen ve vzájemné shodě, ale byli si i navzájem oporou v každodenním životě, a že tudíž nad rámec částky 240.000 Kč mají právo i na další náhradu nemajetkové újmy. V daném případě jde o takovou újmu vzniklou na jejich osobnostech a spočívající v právu na ochranu jejich rodinného a soukromého života (článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), kterou nepochybně obě tyto osoby pocítují vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku jako závažnou. Určení výše nároku na přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích lze nicméně zjišťovat značně obtížně. Vesměs se proto uplatní postup podle ustanovení § 136 o.s.ř., a soud tuto výši určí podle své úvahy. I ta však podléhá hodnocení. Základem analýzy podle zmíněného ustanovení je zjištění takových okolností, které soudu umožní založit ji na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu. Tato výše, ačkoliv samozřejmě žádnými penězi nejde život osoby blízké nahradit, musí být podle vrchního soudu také přiměřená stávajícímu právnímu pořádku, a aby nešlo jen o formální gesto, musí být i reálně a fakticky dosažitelná a nemůže být ve vztahu k obžalovanému úplně likvidační. Zákon stanoví, že za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění, a to manželovi nebo manželce, každému dítěti a každému rodiči 240.000 Kč. Z výše této částky je nutné podle odvolacího soudu přiměřeně vycházet i při stanovení další náhrady nemajetkové újmy v penězích, samozřejmě s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo. Násilná smrt poškozeného [jméno] [příjmení] nepochybně zasáhla celou jeho rodinu. Šlo sice o brutální útok, jenž však na druhou stranu nebyl plánovanou agresí, nýbrž situačně podmíněným jednáním. Manželku zemřelého připravil obžalovaný v emočně nezvládnuté situaci o klidný zbytek života po boku svého muže, syna o milujícího a obětavého otce. Oba pozůstalí poškození jsou nicméně dospělí, soběstační a dostatečně sociálně zakotvení osoby a každý z nich byl odškodněn také částkou 240.000 Kč. Satisfakcí a zadostiučiněním pro oba poškozené ve smyslu ustanovení § 13 obč. zákoníku dále zůstává, že obžalovaný byl jako pachatel trestného činu odhalen a následně odsouzen k citelnému trestu odnětí svobody. Nemajetkovou újmu podle § 13 odst. 3 obč. zákoníku lze za těchto okolností a za stávající důkazní situace vyčíslit obdobou částky stanovené podle § 444 odst. 3 obč. zákoníku, tj. ve výši 250.000 Kč poškozené [jméno] [příjmení] a ve výši 200.000 Kč poškozenému [jméno] [příjmení]. Tato diferenciacie je nezbytným výrazem toho, že poškozený [jméno] [příjmení] má již vlastní rodinu a vlastní domácnost, takže větší zásah do rodinného života a soukromí se nepochybně týkal poškozené [jméno] [příjmení]. Jen pro úplnost je třeba dodat, že příp. újmu spočívající v tom, že obžalovaný usmrcením poškozeného připravil jeho nejbližší i o jeho výdělek, nelze do této částky promítat, neboť jde o majetkovou újmu, jež se řídí ustanovením § 420 obč. zákoníku a jejíž výši je třeba doložit a prokázat.

Z výše uvedených důvodů Vrchní soud v Praze po zrušení výroku o náhradě škody ohledně poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] sám znovu rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázal obžalovaného [jméno] [příjmení] nahradit poškozené [jméno] [příjmení] škodu a nemajetkovou újmu ve výši 554.212 Kč a poškozenému [jméno] [příjmení] škodu a nemajetkovou újmu ve výši 482.240 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. pak oba poškozené se zbytkem jejich nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Stejně jako výrok o vině z napadeného rozsudku zůstal tímto rozhodnutím nedotčen jinak správný a zákonný výrok o odkázání poškozených [jméno] [příjmení], [datum narození], a [jméno] [příjmení], [datum narození], s celým jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 11. prosince 2012

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu